

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ 'ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΩΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— 'Αγαπητέ μου, η βασίλισσα Τέρα το περίμενε και είχε λάβει τα μέτρα της. 'Η τριβασυρία δεν είναι νέα εφευρέσεις. Και η βασίλισσα έλαβε υπ' όψει της και αυτόν τόν κίνδυνο, και έλαβε όλες τις προφυλάξεις της. Έλαβε ακόμα υπ' όψει της ότι μπορούσανε μια μέρα ν' αναλάβουνε σοβαρά την εργασία που είχε σκοπό να την κάνει μόνη της, όταν θάτανε καιρός. Δε σ'ας φαίνεται ότι η βασίλισσα Τέρα είχε κανονίσει τα πράγματα έτσι, ώστε να μηπ στο νόημα ένας σοφός έρευνητής;

Δε μίλησε κανείς; τέλος η Μαργαρίτα είπε :

— Μπαμπά, μου δίνεις σε παρακαλώ αυτό το σχέδιο; Θέλω να το κυττάξω άργότερα που θάχω καιρό.

— Μπαράβο, παιδί μου, ειπε άμεσαως τότε ο πατέρας της και της τώδωσε με προθυμία.

Έπειτα ο κ. Τρελόνη υπέθεσε καλό να μ'ας εξηγήση όλες τις άλλες προνοιμασίες που'ς κάμω...

Μ' όλα ταύτα όμως αισθανόμουν πάλι ένα μεγάλο φόβο. Μ' όλα τα μέτρα που είχαμε λάβει, είμαστε έκτεθειμένοι στο θέλεος του Θεού. Μπροστά μας είχαμε το χάος, την άβυσσο της θείας Σοφίας και της θείας Δυνάμεως!

Όταν γυρίσαμε στη σπηλιά, ο κ. Τρελόνη άλ' αξε συζήτησι :

— Τώρα, ειπε, πρέπει να όρίσουμε τελειωτικώς και άκριβώς την ώρα που θά γίνη το μεγάλο πείραμα. 'Από τα σχέδια της βασιλίσης Τέρα συμπεραίνουμα τώρα ότι η βασίλισσα είχε όρισει γι' αυτό την έβδομή ώρα μετά τη δύσι του ήλιου' και ξέρετε ποιο είν' εκείνο που μ' έκανα να το ύποκειθώ αυτό; Δεν προσέξατε ότι όποτε έκανε τίποτα στο σπίτι μου, αυτήν την ώρα διαλέγε πάντα για να το κάνει; 'Ο ήλιος έδωσε σήμερα στις όχτω το βράδυ' ώστε το μεγάλο πείραμα πρέπει να γίνη στις τρεις τη νύχτα.

'Ο κ. Τρελόνη μιλούσε τώρα με σοβαρό τόνο. Τα λόγια του μ'ας έκαναν μια παράξενη έντυπωση. Είδα ότι οι άλλοι άνδρες όχρυσάν λίγο και δε μίλησε κανείς; Ξεκτύκαμε όλοι άσυζητητεί την άπόφασι του κ. Τρελόνη.

'Όσο για μένα, μόλις άκουσα την ώρα, μου φάνηκε ότι ήρθε η ήμερα της κρίσεως.

Τελειώσε! Τήν ώρα αυτή, που όρισε ο κύριος Τρελόνη για να γίνη το μεγάλο πείραμα, θά είμαστε στο έλεος του Θεού!

Δε σκεφτόμουνα τόσο τον εαυτό μου, όσο την Μαργαρίτα.

'Από τις σκέψεις μου αυτές μ' έβγαλε η δυνατή φωνή του κ. Τρελόνη, ο όποιος μ'ας σύστησε να ετοιμάσουμα τις λάμπες. Τις γεμίσαμε λοιπόν με πετρελαιο και τακτοποιήσαμε με προσοχή τα φυτίλια τους.

'Αφού τελειώσανε κι' αυτά, τακτοποιήσαμε ότι άλλο μ'ας έμενε και ετοιμαστήκαμε για τη νύχτα.

Είδα έξαφνα τη Μαργαρίτα όχρη και κουρασμένη και την συμβούλεψα να πέση να κοιμηθί. Μου ύπεσέθη ότι θά με άκουγε, άσφαλώς όμως δεν είχε τέτοια διάθεσι.

Μετά το τοάι, η Μαργαρίτα ήρθε στην τραπεζαρία βαστώντας το ρολό με το σχέδιο που είχε πάρει μαζί της για να το κυττάξη καλύτερα. Πήγε κοντά στον κ. Τρελόνη και ειπε :

— Πατέρα, μελέτησα καλά αυτό το σχέδιο που μουδώσατε το πρωί, κίτταξα και άλλα χαρτιά, σκέφτηκα κι' αυτά που μ'ας είπατε και είδα ότι ύπάρχει κι' άλλη μια εξήγησις.

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε άμεσαως με άνυπομονησία μεγάλη ο κ. Τρελόνη.

'Η Μαργαρίτα μίλησε τότε με μια φωνή παράξενη και με τόνο ειλικρινή :

— Οι συμβολισμοί των χειρογράφων αυτών, ειπε, σημαίνουν ότι την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος, το «Κά» θά μη μέσα στην καρδιά της βασιλίσης και την ώρα της ανατολής του ήλιου, αύριο το πρωί, θά βγη πάλι. Θά πη λοιπόν ότι άπόψε το «Κά» της βασιλίσης, που είνε άλλωστε έλεύθερο, θά μείνη κλεισμένο μέσα στην καρδιά της, που είνε θνητή και που δεν μπορεί με κανένα δυνατό τρόπο ν' άφήση τον τάφο και τα σάβανα της μούμας, γιατί αυτά είν' η φυλακή της' αυτό λοιπόν σημαίνει ότι όταν δύση ο ήλιος, η βασίλισσα Τέρα θά παύση να ύπάρχη ως ένσυνείδητος δένυμας μεχρι της ανατολής του' εκτός άν την φέρη στην πραγματική ζωή το μεγάλο πείραμα. Κι' αυτό θά πη ότι δεν ύπάρχει κα-

νένας λόγος να φοβόμαστε τίποτα άπ' αυτήν άπόψε, άν και έχουμα φυσικά λόγους άλλους να φοβόμαστε. Πάντως αυτή η ίδια η δυστυχιόμενη, η άνυπεράσπιστη, η νεκρή αυτή γυναίκα, που τόσους αιώνες τώρα περιμένει αυτή τη νύχτα' αυτή που θυσίασε σ' αυτή την έλπίδα όλη την έλευθερία της αλωνιότητος; κι' όλ' αυτά γιατί έλπιζε να ζήση σε μια νέα ζωή, μια ζωή καινούργια, δεν θά μ'ας βιάση.

'Η Μαργαρίτα σταμάτησε έξαφνα. Μπόρεσα να διακρίνω προ- του γυρίση άλλου το κεφάλι της, ότι τα μάτια της ήτανε γεμάτα δάκρυα.

'Ο πατέρας της φάνηκε ότι δεν συμμερίζοτανε τα αισθήματά της. Φαιτόταν εύχαριστημένος, αλλά το πρόσωπό του είχε πάρει μια σκληρή έκφρασι άπαθείας, που μου θύμιζε πολύ την έκφρασι που είχε το πρόσωπό του τον καιρό που ήτανε βυθισμένος στο λήθαργό του. Ειπε μόνο :

— Μπορούμε να δοκιμάσουμα το όρθον της ιδέας σου, και να μάθουμα τί θέλει η βασίλισσα, όταν έξη η κατάλληλη ώρα.

'Αφού ειπε έτσι, άνέβηκε την πέτρινη σκάλα και πήγε στην κάμαρά του.

'Όταν έφυγε ο κ. Τρελόνη, στη σπηλιά όλη βασίλευσε άκρα σιωπή. Φαίνεται ότι όλοι μ'ας δεν είχαμε τη διάθεσι να μιλάμε. Σε λίγο η Μαργαρίτα πήγε στο δωμάτιό της. 'Εγώ πηγα και κάθησα στην ταράτσα, έπειτα δε μπήκα στο δωμάτιό μου όπου με πήρε ο ύπνος...

Μ' έξύπνης σε κάμψη ώρα ο Κορηκέ που μου φώναξε :

— Κατέβα κάτω στη σπηλιά άμεσαως... γρήγορα. 'Ο κ. Τρελόνη μ'ας θέλει όλους εκεί άμεσαως! 'Εμπρός! γρήγορα!

Πετάχτηκα άπάνω κι' έτρεξα κάτω στη σπηλιά μας. Είχαμε ματρευθεί όλοι εκεί, εκτός άπό τη Μαργαρίτα' αλλά μόλις κατέβηκα κι' έγώ ήρθε κι' αυτή, με το Σύλβιο στα χέρια της.

'Όταν ο Σύλβιο είδε τον έχθρό, τον άλλο, το βαλσαμωμένο γάτο, θέλησε να της φύγη, γιά να του ριχθί. 'Αλλά η Μαργαρίτα δεν τον άφισε. Τον κρατούσε καλά και τον έχάιδευε.

Κίτταξα το ρολόι μου' κόντευε η ώρα όκτώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XIX

Το μεγάλο πείραμα

'Η ώρα του μεγάλου πειράματος πλησίαζε...

'Η Μαργαρίτα φαινότανε λυπημένη' ο δόκτωρ Οδύκεστερ ήταν άνήσυχος και άνυπόμονος' ο κ. Κορηκέ φαινόταν ότι περιμενε με ύπομονή' έγώ ήμουνα χαρούμενος, ίσως γιατί δεν άνησυχούσα και τόσο πολύ παρά για τη Μαργαρίτα.

'Όσο για τον κ. Τρελόνη, αυτός φαινόταν ο λγώτερο επηρεασμένος άπ' όλους μ'ας. Αυτό ήτανε φυσικό άλλωστε, γιατί αυτός είχε έγγραφει

τόσα χρόνια με το ζήτημα που έμ'ας μ'ας άπασχολούσε μόνο λίγες μέρες, ώστε δε θά τούκανε παιά έντύπωσι.

Σε λίγο μ'ας ειπε να τον άκολουθήσουμα, και πήγαμε μαζί του στο χώλλ άπ' όπου καταφεράμα να κατεβάσουμα στη σπηλιά ένα στενόμακρο τραπέζι άπό έύλο βαλανιδιάς, που βρισκόταν εκεί. Το τραπέζι αυτό το βάλαμε κάτω άπό τα πολλά ήλεκτρικά που ήτανε στη μέση της σπηλιάς.

'Η Μαργαρίτα μ'ας κίτταγε και δε μιλούσε. 'Αξαφνα όμως το πρόσωπό της άσπρισε, και ρώτησε τον πατέρα της με ταραγμένη φωνή :

— Τι θά κάνετε, πατέρα;

— Θά ξετυλίξουμα τη μούμα του γάτου. 'Η βασίλισσα Τέρα δε θά χρειασθί άπόψε τον ένσομένο της. 'Αλλωστε, άν τον χρειαζότανε, θά ήταν επικίνδυνος για μ'ας' ώστε θά τον καταστήσουμα ακίνδυνο...

(Άκολουθεί)

Προσεχέστατα τὸ αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα τοῦ κ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστὴν στὸν Ἔρωτα»

Γραμμένο χάριν τοῦ «Μπουκέτου»

Καθόταν μόνη και λυπημένη...